

ת"פ 3186/04/20 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד עדיאל ווינר קורליאונה

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אדר תשפ"א
21 פברואר 2021

ת"פ 3186-04-20 מדינת ישראל נ' קורליאונה (עציר)

תיק חיצוני: 74765/2016

לפני כב' השופט רון סולקין

מאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד

ע"י ב"כ עו"ד ברוך יעקובי ומתמחה אורן מידן

נגד

נאשם

עדיאל ווינר קורליאונה

ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם

החלטה בטענה מקדמית

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות כדלקמן:

- נסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (ארבע עבירות);
- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 סיפא, לאותו חוק (עבירה אחת);
- התחזות כאדם אחר בניגוד לסעיף 441 רישא לאותו חוק (עבירה אחת).

כתב האישום מפרט עבירות שנעברו, לכאורה, על ידי הנאשם, בהיותו עציר, כשעלה בידו, בדרך לא ידועה, להשיג פרטים של נפגעי עבירה שונים והוא חייג לבנק, בו ניהלו נפגעי העבירה חשבון, תוך שמתחזה לנפגעי העבירה ומושך, או מנסה למשוך, או להעביר, כספים מחשבונותיהם.

בפתח הדיון, טרם היות הנאשם מיוצג, העלה שתי טענות מקדמיות: האחת - נגעה להעברת חומר החקירה ישירות לידי, בהיותו עציר במתקן הכליאה. עניין זה הוסדר ואינו עומד עוד לדיון.

הטענה הנוספת - נושא החלטה זו - עניינה ביטול כתב האישום, מחמת הפרת חובת השימוע הנקובה בדיון.

יצוין, כי העבירות בגין עומד הנאשם לדיון הן, בחלקן, עבירות מסוג פשע. בהתאם לכך, מתוקף האמור בסעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, תיקון מספר 28 מהשנים תש"ס-2000, תשס"א-2001, תשס"ב-2002 - אין מחלוקת, כי טרם הגשת כתב אישום - היה על התביעה ליידע הנאשם בדבר כוונתה להגיש כתב

עמוד 1

אישום וכן לאפשר לו לטעון טענותיו בפניה מנומקת בכתב.

לטענת הנאשם, הודעת היידוע שנשלחה לו היתה לקויה (לא פורטו בה כל סעיפי העבירה), אך למרות זאת - הגיב ושלח טענותיו בכתב לתביעה. הנאשם לא קיבל כל התייחסות ואינו יודע, האם הגיעה פנייתו לידי התביעה ומדוע לא טופלה.

טענת הנאשם הועלתה, על-פה, בדיון מיום 04.11.20 ובית המשפט הורה לתביעה להגיב לטענה.

לתגובת התביעה, שהוגשה ביום 11.11.20, צורף מכתב ידוע שני שנשלח לנאשם באמצעות שב"ס, כשעל פי תיעוד הרשום על גבי המכתב (נערך על ידי מנהלת האגף בו שהה הנאשם, כלאי אושרת בשארי) - קיבל העתק ממכתב היידוע וסירב לחתום.

התביעה טענה, כי לא התקבלה כל פניה מטעמו של הנאשם בעקבות מכתב היידוע וביקשה, כי הנאשם ימציא אישור על משלוח מכתבו לידי התביעה.

בדיון מתאריך 13.01.21, טען הנאשם, כי לא עלה בידו לשלוח תשובה ארוכה שהכין לתגובת התביעה וכן לצרף נספחים, לרבות פנייתו ואישור המשלוח, בעקבות סירוב שב"ס לאפשר לו להעביר המסמכים בית המשפט. לעניין זה, ערך בית המשפט בירור אל מול שב"ס, כשבתשובות שהוגשו מטעמו נטען, כי הנאשם אינו עומד בתבחינים המאפשרים, בהתאם לפקודות, הקלדה של מסמכים במחשבי שב"ס. תוך כדי הדיון, בו החל בית המשפט בבירור הטענות, שינה הנאשם טעמו והסכים, כי ימונה לו סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית ולאור כך - נפתר עניין זה, כשבית המשפט הורה לשב"ס להעביר המסמכים שהקליד הנאשם לידי הסניגור הממונה והסניגור נטל לידי הטיפול בעניין.

בהתאם להודעת שב"ס - הועבר החומר הנדרש לידי הסניגור וביום 09.02.21, הגיש הסניגור התשובה, שנערכה מחדש כבקשה מפורטת.

בתשובה נטען, כי הנאשם שלח תגובה למכתב היידוע, אך בהיותו במשמורת שב"ס - לא היתה לו שליטה על משלוח המכתב והמכתב לא הגיע לידי פמ"ד. לעניין זה, הועלו כלפי שב"ס טענות מטענות שונות.

לגוף העניין נטען, כי באותה מסגרת זמן בה נעברו העבירות ולאחריה, ניהל הנאשם תיק אחר, בנסיבות דומות (ההגנה בחרה לשתף במידע זה), כשהתביעה יצרה הפרדה מלאכותית בין ההליכים, שמקורה רק בשל כך שהמקרים טופלו על ידי יחידות שונות במשטרת ישראל ובשל כך - נמנע מהנאשם להישפט על כל העבירות כמקשה אחת והוא עומד כעת בפני סיכון נוסף.

עוד נטען, כי כתב האישום הוגש בשיהוי - בחלוף 4 שנים וחודשיים אחר העבירות וכי החקירה התנהלה בעצלתיים ואף התביעה השתתה ללא הצדק סביר. לתשובה צורפו גם הנימוקים המשלימים שהוכנו על ידי הנאשם.

בתשובה נוספת שהוגשה על ידי התביעה, לאור כך, שתשובת ההגנה כללה פרטים נוספים, שלא הופיעו בבקשה מלכתחילה - נתבקש בית המשפט לדחות את הבקשה, מן הטעם, כי נסיבות העניין "אינן מצדיקות את התערבותו של בית המשפט בקיצור הנכבד, בוודאי ובוודאי שלא טרם שלב העונש". עוד נטען, כי הנאשם ידע על החשדות שהועלו כלפיו זמן רב, ונמנע מלפעול בנושא.

נטען, כי התביעה לא הסתפקה במשלוח מכתב ידוע לנאשם על פי כתובת שמסר בעת חקירתו, אלא שלחה גם מכתב ידוע נוסף באמצעות שב"ס. התביעה גם ערכה בירור אל מול שב"ס ונמסר, כי אף לא אותרה פנייה כלשהי מטעם הנאשם, אשר בתקופה הרלוונטית העביר תדיר פניות לגורמים שונים באמצעות שב"ס ונערכו עמו מספר ראיונות, כך שהיה בידו לפעול בנושא זה. משכך, ביקשה התביעה לקבוע, כי הנאשם כלל לא שלח פנייה בדבר בקשה לשימוע.

כן נטען, כי העבירות נעברו - לא רק במחוזות שונים, אלא בתקופות שונות וכי לא היה קשר בין העבירות, שהצדיק איחוד הטיפול בהם.

עוד נטען, כי טבען של עבירות מסוג זה, שהחקירה בעניינם ארוכה וכי הדבר אינו מצדיק ביטול כתב האישום.

לאחר שבית המשפט עיין בכתבי הטענות השונים בנוגע לבקשה זו - אינו מוצא, כי הונחו בפניו די ראיות על מנת לקבוע, האם אכן פעל הנאשם למשלוח בקשה לשימוע. ברם, משהתרשם בית המשפט, כי מדובר בנאשם שהוא מודע לזכויותיו ונוהג להגיב לכל פניה או הליך משפטי תוך מיצוי זכויותיו - מוצא, כי מסתבר לקבל גרסת הנאשם לעניין זה.

בהיות הנאשם נתון במשמורת שב"ס - יש לקבל טענתו, כי לא היה באפשרותו לעקוב אחר משלוח הפניה לפמ"ד.

ברם, עיון בטענות, שפורטו לגופה של הפניה אינו מעלה, בסבירות גבוהה, כי המדובר בטענות היורדות לשורשן של דברים ועשויות להפוך הקערה על פיה. יש ממש בדברי התביעה בפתח תשובתה האחרונה, כי המדובר בטענות היפות יותר לשלב פרשת העונש (ככל שיורשע הנאשם בדין, כאשר לעת הזו - טרם נחשף בית המשפט לראיות כלשהן). שכן, על אף שההגנה ציינה, ואף הדגישה, שהנאשם אינו מודה בעבירות - נוגעות הטענות בעיקר לפיצול האישומים או לשיהוי בהגשת כתב האישום, שאינו מגיע כדי תקופת ההתיישנות הקבועה בדין. שיהוי שכזה - על דרך הכלל - לא יביא לביטול האישום, שהרי כבר נפסק, כי טענות השיהוי לא תבוא להחליף את טענת ההתיישנות. ראו לעניין זה ע"פ 71031/99 **מדינת ישראל נ' שטיפנהולץ**; בג"ץ 6792/96 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח'**; ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נ' לימור**; רע"פ 4238/16 **מדינת ישראל נ' חיג'זאי**.

ביטול כתב האישום הוא מהלך קיצוני, שבית המשפט לא יזקק לו, אלא במקרים חריגים ביותר - ראו ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**. וכאשר ישנם, אמצעים אחרים - מידתיים יותר - חלף ביטול כתב האישום - על בית המשפט לאזן בין הפגיעה בזכויות הנאשם לבין האינטרס הציבורי ולשקול נקיטה באמצעים אלה.

(כל הפסיקה שהוזכרה מצויה במאגרים).

כתב האישום דנן, עניינו עבירות מרמה מתוחכמות וסדרתיות, לכאורה. שקילת האינטרס הציבורי ומיצוי הדין בגין עבירות אלה, כשבמסגרת אינטרס זה שם בית המשפט לנגד עיניו את האינטרס של נפגעי העבירה לקדם הטיפול בתלונות, שהוגשו מטעמם, אל מול הפגיעה הנטענת בזכויותיו של הנאשם - מובילה למסקנה, כי במקרה זה - אין מקום לביטול מלא של כתב האישום וניתן לנקוט בצעד מידתי יותר.

כל האמור אינו בא לגרוע מהטענות שהועלו, כשלעצמן, ובהחלט ייתכן, ככל שיוכחו טענות אלו, כי תילקחנה בחשבון בשלב הדינוי המתאים, ככל שהדבר ידרש.

אך לעת הזו, תוכל לבוא הפגיעה בזכויותיו הדינויות של הנאשם לידי תיקונה בכך שעד למועד הנדחה - יערך הליך של שימוע בדיעבד, כשאינ מניעה, שהצדדים ינצלו הליך זה, גם לבוא בדברים, ככל שיחפצו בכך.

לאור כל האמור - מורה בית המשפט, אופרטיבית, כדלקמן:

בתוך 7 ימים מהיום תהיה ההגנה רשאית להגיש פניה מסודרת למאשימה ובה טענותיה בנוגע להגשת האישום בתיק זה.

המאשימה תקיים הליך שימוע בנוכחות בא-כוח הנאשם (נוכחות פיזית או באמצעות ויעוד, או בכל מנגנון אחר שיתואם בין הצדדים) בחלוף 7 ימים נוספים.

המאשימה תגיש לבית המשפט, עד למועד הנדחה, הודעה על יישום האמור בהחלטה זו (ככל שהוגשה פניה מתאימה).

ככל שלא תתקבלנה טענות ההגנה ולא יגיעו הצדדים לידי עמדה מוסכמת - תגיש ההגנה מענה מפורט בכתב (לרבות, התייחסות לגדר הכפירה; טענת אליבי; קבילות האמרות; רשימת העדים שמתבקשת חקירתם), וזאת עד ליום א' ניסן תשפ"א - 14.03.21. כן יהיו הצדדים ערוכים לדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

המזכירות תשגר עותק ההחלטה לצדדים וכן תעקוב אחר המועדים שנקבעו בהחלטה זו.

ניתנה היום, ט' אדר תשפ"א, 21 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.